

บทที่ 1

เรื่องในฤดูวสันต์

เวลาผันผ่าน ในที่สุดก็มาถึงรัชสมัยเทียนฉีปีที่สิบหกของ
แคว้นต้าถังซึ่งตรงกับรัชสมัยต้าจื้อปีที่สามพันสี่ร้อยสี่สิบเจ็ดของ
แคว้นซีหลิง และก็เป็นปีที่ในวสันตฤดูเกิดเรื่องราวขึ้นมากมาย

หลังหลบออกจากอาศรมเทพแห่งซีหลิงไปถึงหนึ่งปีเต็ม ในที่สุด
ผู้มงายยุทธ์เยี่ยงหงอวิกก็กลับมา ท่ามกลางสายตาวาดหวนพรันพริ้ง
ของบรรดาเสนาภวนและผู้คุ้มกฎ นางมิได้ออกแรงแม้แต่หน่อยก็ล้างหาร
เงินป้าฉื่อไปราวกับอีกฝ่ายเป็นเพียงแค่เศษสวะตัวหนึ่ง ก่อนเดินเข้า
วิหารดำ

ทันทีที่ก้าวเข้าไป น้ำเสียงดุตันน่าเกรงขามก็ดังขึ้น พลังเสียง
อันแหลมคมดุจเข็มเหล็กหมื่นเล่มพุ่งเข้าครอบคลุมร่างนางไว้ภายใน
ชั่วพริบตา อานุภาพของพลังเสียงกระแทกใส่ผนังห้องจนหินดำแตก
กะเทาะร่วงกราว

"เจ้าคือศิษย์คนแรกที่ทรยศต่ออาศรมเทพแล้วยังกล้ากลับมา
หรือคิดจะมาขอรับโทษทัณฑ์"

แม้เสียงนั้นจะเสียดแทงแก้วหูสักเพียงใด แต่นอกจากนี้หัวหน้า
เล็กน้อยเยี่ยงหอรวิก็ไม่แสดงอาการปฏิกิริยาอื่นใดอีก

ลึกเข้าไปในตวัวิหารหลังม่านไข่มุกที่แวววาวเป็นประกายงดงาม
สามารถมองเห็นบัลลังก์หยกดำตัวใหญ่มหึมาทับเงาร่างที่นั่งอยู่บนนั้น
ได้รำไร และเช่นเดียวกับหลายปีที่ผ่านมา เสียงของจ้าวบัลลังก์พิพากษา
ยังคงให้ความรู้สึกอามหิตอหังการและเย้ยหยันดูแคลน คล้ายทุกอย่าง
ตรงหน้ามันต่ำต้อยดั่งเช่นมดปลวก

ความเลื่อมใสศรัทธาเฮ่าเทียนของเยี่ยงหอรวิมิแปลกปลอม ดั่งนั้น
นางจึงไม่คิดว่าการที่ตัวเองจากอาศรมเทพแห่งซีหฺงไปเป็นการชั่วคราว
คือการทรยศ ทว่านางก็ไม่คิดจะให้คำอธิบายใดๆ กับบุคคลหลังม่าน
นางแค่อยากเดินไปหน้าม่านไข่มุกแล้วทำสิ่งที่ตัวเองตั้งใจไว้ให้เสร็จ
ก็เท่านั้น

นางเดินต่อเงิบๆ ไม่ตอบคำถาม ชุดนักพรตสีฟ้าอมเขียวบนกาย
พลิวไหวอยู่บนพื้นสีดำเป็นมัน มองไปคล้ายใบไม้ที่ล่องลอยอยู่ใน
ความมืด ไม่มีอะไรสะดุดตาแต่กลับดึงดูดความสนใจเป็นอย่างยิ่ง

เสินกวนที่ยืนอยู่ข้างเสาดवादเสียงกร้าว

"บังอาจ!"

เสินกวนอีกคนवादตาม

"บังอาจ!"

จากนั้นเสินกวนอีกหลายคนก็พากันกรูออกมา ชายเสื้อคลุมสีแดง
ของพวกมันเรียวกับพื้นวิหาร คล้ายโลหิตไหลนองอยู่บนพื้นก่อนรวมตัว
เป็นสระโลหิตผืนหนึ่ง

"บังอาจ!"

เสียงवादด้วยความโกรธแค้นทยอยดังขึ้น แต่สีหน้าเยี่ยงหอรวิ

ไม่แปรเปลี่ยน ยังคงสงบนิ่งเย็นชา สาวทำเดินอย่างหนักแน่นมั่นคง เดิมทีนางก็เป็นคนตระหนงถือดีอยู่แล้ว ดังนั้นมีหรือที่นางจะรู้สึกสะอึด สะเทือนต่อเสียงตวาดเหล่านี้

เหล่าเสนาภวนในวิหารเดือดดาลแทบคลั่ง ต่างแผดเสียงคำราม จนหน้าดำหน้าแดง แต่แปลกที่ไม่มีผู้ใดกล้าสะอึกกายเข้าไปขวางทาง แม้แต่คนเดียว มิหนำซ้ำขณะที่เยี่ยงหวี่เดินฝ่าเข้าไป พวกมันยังรีบ ถอยหลบกันให้จ่าละหวั่น มองไปคล้ายใบไม้ใบหนึ่งร่วงตกลงไปใน สระโลหิต เพียงแต่โลหิตในสระกลับแหวกหนีเข้าหาฝั่ง มิกล้าล้มผัสถูก ไปไม่นานเลยแม้แต่บ่อย

ในที่สุดนางก็เดินมาถึงม่านไข่มุก มองจ้าวบัลลังก์ที่ยังคงนั่งเท้ากาง อยู่บนบัลลังก์ ท่าทางเหมือนกำลังขบคิดถึงปัญหาที่ยุ้งยากซับซ้อนอยู่ เยี่ยงหวี่ก็มศีระชะแสดงคารวะ สีหน้าเรียบเฉยเหมือนเช่นทุกครั้ง ต้าเสนาภวนหน่วยพิพากษาเงหน้าขึ้น สายตาแรงกล้ามองทะลุ ผ่านม่าน กล่าวซ้ำๆ ด้วยน้ำเสียงที่ไม่ยินยอมให้ผู้ใดปฏิเสธ

"คุกเข่า"

เสียงนี้ไม่ดังไม่ค่อย แต่กลับทำให้เหล่าเสนาภวนทั้งหลายตื่นขึ้น จากภวังค์ ทั้งนี้เพราะในใจพวกมันความหวาดหวั่นพรันพริ้งที่มีต่อ จ้าวบัลลังก์ก็อยู่เหนือสิ่งอื่นใด พวกมันครุ่นคิด ต่อให้นางโชคดีได้ พลังถวนกลับคืนมา กลายเป็นผู้มงายยุทธ์ที่น่ากลัวคนเดิม แต่ที่นี่คือ วิหารของหน่วยพิพากษา ผู้ที่นั่งอยู่หลังม่านคือจ้าวบัลลังก์ที่ไร้ผู้เทียมทาน ฉะนั้นนอกจากคุกเข่าลง นางยังมีปัญญาทำอะไรได้อีก

เหล่าเสนาภวนยกมือชี้เยี่ยงหวี่ที่ยังคงยืนก้มหน้านิ่ง ตวาดพร้อมกัน เป็นเสียงเดียว

"คุกเข่า!"

"คุกเข่า!"

"คุกเข่า!"

เสียงของพวกมันดังกึกก้องสะท้อนไปทั่วตัววิหาร

ตอนยังเป็นผู้มงามยุทธ์ เยี่ยงหงอวีไม่เคยคุกเข่าให้กับเจ้าวัลลังก์ผู้นี้ ต่อมาเมื่อสูญเสียด่านฉนวน มิใช่ผู้มงามยุทธ์คนเดิมอีก นางเคยคุกเข่าให้มันครั้งหนึ่ง ครั้งนั้นนางถูกมันกดดันและสบประมาทอย่างไม่ไว้หน้า นับจากวันนั้นเป็นต้นมานางจึงสาบานกับตัวเอง หากยังไม่สามารถครอบครองพลังที่ยิ่งใหญ่พอที่จะไม่ต้องคุกเข่าให้กับผู้ใดอีก นางจะไม่ขอเหยียบย่างเข้ามาในวิหารหน่วยพิพากษาแม้แต่ก้าวเดียว

ดังนั้นการที่นางเดินเข้ามาในวันนี้ย่อมหมายถึงว่านางไม่คิดจะคุกเข่าให้ผู้ใดอีก

"ข้าจะคุกเข่าให้เฉพาะคนที่คู่ควรเท่านั้น"

เยี่ยงหงอวีตอบ

เจ้าวัลลังก์ยึดตัวนั่งตรง ถามเสียงเรียบ

"อย่างเช่นผู้ใด"

เยี่ยงหงอวีตอบ

"อย่างเช่นเฮ่าเทียน เจ้าอาราม เจ้านิกาย เจ้าวัลลังก์โองการฟ้า เจ้าวัลลังก์เหลียนเซิง"

"นี่เจ้ากล้าเอาเข้าไปเทียบกับอสุรพรคมารอย่างเหลียนเซิงเซียววี!"

น้ำเสียงของเจ้าวัลลังก์เปลี่ยนเป็นเย็นยะเยียบ

เยี่ยงหงอวียิ้มหยัน

"ท่านยังสู้กลับบ้างเรื่อยๆ กลับหนึ่งของเจ้าวัลลังก์เหลียนเซิงไม่ได้ เอาไปเทียบกันนับว่าไม่สมควรจริงๆ"

เจ้าวัลลังก์หน่วยพิพากษาพ่นหัวร่อ เสียงหัวร่อของมันเต็มไปด้วย

ความเดือดดาลไร้ปราณี

"อย่าคิดว่ามีหน่วยโองการฟ้ากับพี่ชายคอยปกป้องแล้วซ้ำจะไม่กล้าฆ่าเจ้า! อย่าลืม ที่นี่คือวิหารหน่วยพิพากษา พวกเรามีกฎที่เข้าเทียบประทานให้!"

เยี่ยงหอวีงเยยหน้าขึ้นสบตาอีกฝ่ายอย่างไม่สะทกสะท้าน

"ความเดือดดาลของหน่วยพิพากษาสมควรเป็นอัคติเทพของเข้าเทียบ แต่ความเดือดดาลของท่านในตอนนีสามารถเป็นได้แค่เสียงหัวร่อเท่านั้น ช่างน่าขบขันสิ้นดี"

หลังม่านมีเสียงอุทานดังเอ๊ะ นั่นเป็นเพราะจำวบัลลังก์หน่วยพิพากษาเพิ่งค้นพบเรื่องเหนือความคาดหมายจากเวดตาของนางน้ำเสียงของมันเปลี่ยนเป็นอ่อนลงทันที

"คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะกลับคืนสู่दानฉานเดิมได้ นับว่าอยู่นอกเหนือความคาดหมายของข้า เอาเถอะ หน่วยพิพากษาไม่ปฏิเสธคนมีความสามารถ เช่นนั้นเจ้าก็กลับมารับตำแหน่งหัวหน้าหน่วยตามเดิมก็แล้วกัน"

จำวบัลลังก์หน่วยพิพากษาเป็นตัวแทนเข้าเทียบลงโทษผู้กระทำผิดต่อภิกษา รักษาและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่วางไว้อย่างเย็นชาไร้น้ำใจสำหรับหน่วยพิพากษา พลังความสามารถอยู่เหนือสิ่งอื่นใด ผู้ที่อ่อนแอสมควรถูกกดขี่ข่มเหง ผู้ที่เข้มแข็งสมควรได้รับทั้งอำนาจและเกียรติยศ หากสูญเสียความสามารถความเข้มแข็งก็ย่อมไม่มีคุณสมบัติได้รับอำนาจและเกียรติยศที่ว่านี้อีก และไม่แน่ว่ากระทั่งชีวิตก็อาจจะรักษาเอาไว้ไม่ได้ แต่หากได้พลังความสามารถกลับคืนมาก็ย่อมกลับคืนสู่ตำแหน่งเดิมได้อีกครั้ง

สำหรับคนนอก นี่เป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่สำหรับคนในหน่วยพิพากษา

นี่คือเรื่องที่ถูกทำนองคลองธรรมยิ่ง บรรดาเสนาภวนในชุดเสื้อคลุมสีแดง พอได้ยินคำของจ้าวบัลลังก์ก็พากันล่าถอยไปยืนด้านข้างอย่างสงบ ตามความคิดของพวกมัน สิ่งที่ย่ียงหวอวีต้องการก็คือคำพูดประโยคนี้ ของจ้าวบัลลังก์เท่านั้น

เยียงหวอวีฝันลดตำแหน่งของตนเองจนพลังความสามารถเสื่อมถอย อย่างหนัก ไม่มีหวังที่จะกลับมาเป็นผู้มั่งงายยุทธ์คนเดิมอีก ดังนั้น นางจึงได้เห็นความเย็นชาอำมหิต และยังถูกเหยียดหยามดูแคลน ต่างๆ นานา บัดนี้พลังฉานของนางไม่เพียงแค່หวนกลับคืน ซ้ำยัง แกร่งกล้าขึ้นกว่าเดิม นางจึงมีคุณสมบัติได้รับอำนาจและเกียรติยศ เหมือนแต่ก่อนเก่า ทว่าจะให้นางลืมนความอัปยศที่ผ่านมา ปล่อยให้ จ้าวบัลลังก์หน่วยพิพากษาลบทิ้งด้วยคำพูดเพียงแค່ประโยคเดียวเสมือน เรื่องราวทั้งหมดไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนอย่างนั้นหรือ

ต้องรู้ว่าตำแหน่งเสนาภวนของอาศรมเทพแห่งซีหลิงอยู่ได้เข้าเทียบ เพียงหนึ่งเดียวแต่อยู่เหนือผู้คนนับล้าน ฐานะจึงสูงส่งเป็นอย่างยิ่ง แม้แต่เจ้านิกายก็มีอาจตำหนิหรือซักไซ้ไล่เลียงตามใจชอบ การที่ ตำแหน่งเสนาภวนหน่วยพิพากษายินยอมให้เยียงหวอวีหวนคืนสู่อาศรมเทพ กลับคืนสู่ตำแหน่งหัวหน้าใหญ่หน่วยพิพากษาในทันทีก็นับว่าใจกว้าง มากพอแล้ว ทว่าจะให้มันกล่าวคำขอโทษด้วยนั้น เมีนเสียเถอะ เพราะ แต่ไหนแต่ไรมาหน่วยพิพากษาของอาศรมเทพแห่งซีหลิงมิใช่สถานที่ ที่มีน้ำใจ

เยียงหวอวีเองก็มีไซ่คนมีน้ำใจ พอฟังอีกฝ่ายกล่าวจบ มุมปากก็ หยักขึ้นเป็นรอยยิ้ม ช่วงเวลาที่รอยยิ้มงามผุดผาดคลี่ขยาย เบื้องหน้า สายตานางพลันผุดภาพขึ้นมากมาย

ท่ามกลางม่านหิมะบนทะเลสาบเยียนหมิง ขณะต้อนรับการจุใจ

ของหอกเหล็ก หนึ่งเขยี่ร้างดาบกลับ จากนั้นใช้ดาบแทนกระบี่แทงใส่
ท้องของซย่าโหว

ภายในห้องศิลาได้แสงสลัวของตะเกียง นางฉีกซองจดหมายดึง
กระดาษออกมา ภาพกระบี่บนนั้นกลายเป็นม่านที่ขุ่นคลั้กที่เชื่อมวราก
สายหนึ่ง

ในสำนักพรกรรมาร บนเขาโครงกระตุก จ้าวบัลลังก์เหลียนเชิง
ที่ผอมแห้งจนมีสภาพคล้ายโครงกระดูกจับไหล่ทั้งสองของนางไว้แน่น
ก่อนก้มลงกัดทั้งเนื้อหนังมวลเนืยของนางกินด้วยสีหน้าเปี่ยมเมตตา

ที่ก้นทะเลสาบต่ำหิมิง ก้อนหินที่มีเหลี่ยมคมจำนวนมากมาย
นับไม่ถ้วนขวางทางข้างหน้าเอาไว้ หลังเซ็ดตะไคร่น้ำที่จับอยู่บนหินก้อน
หนึ่งออก นางก็พบเห็นรอยกระบี่สองรอยที่เคอเขียนเชิงของสถานศึกษา
ทิ้งไว้

ภาพทั้งหมดผ่านสายตานางไปอย่างรวดเร็ว รอยกระบี่สองรอย
สุดท้ายรวมกันเป็นหนึ่งเดียว ตกลงบนกระดาศสี่เหลี่ยม ตกลงบน
ทะเลสาบน้ำแข็ง ตกลงในสายตาและจิตใจนาง แล้วเข้าไปในฝักกระบี่
ที่ห้อยไว้ข้างเอว

เยี่ยหงอวีชักกระบี่ออกจากฝัก แทงใส่มานไข่มุกด้วยความเร็ว
ปานสายฟ้าแลบ!

วิหารดำของหน่วยพิพากษาซึ่งถูกสาดส่องด้วยแสงตะวันจนดู
ดงดงามน่าเกรงขามจู่ๆ ก็สิ้นไหว ฝุ่นดินฝุ่นหินจำนวนมากมายมหาศาล
ฟุ้งกระจายออกจากตัววิหาร บดบังทัศนียภาพภายนอกจนมองอะไร
แทบไม่เห็น

แทบจะในเวลาเดียวกัน ภายในวิหารสีขาวบริสุทธิ์ที่ตั้งอยู่
ชั้นบนสุดก็เกิดเสียงอสนีบาตดังลั่นไปไกลทั่วทั้งหุบเขา รวากับเทพ

บนสวรรค์ได้รับความแตกตื่นตกใจอันใด ส่วนในวิหารเทพอีกหลังกลับ
มีเพียงเสียงถอนหายใจเบาๆ ของด้าเสินกวนหน่วยเฝ้าการฟ้าเท่านั้น

สภาพภายในวิหารด่านหน่วยพิพากษาบัดนี้ดูน่าตระหนกเป็นอย่างยิ่ง
เสินกวนในชุดเสื้อคลุมสีแดงต่างก็ทยอยล้มลง ม่านไข่มุกผืนนั้นถึงกับ
แหลกละเอียดเป็นผุยผง

เยี่ยหงอวี่ยืนอยู่หน้าบัลลังก์หยกดำ มือขวาที่ถือกระบี่สั้นเล็กน้อย
โบหน้าขาวเผือดดูเฉยชาเป็นอย่างยิ่ง

นางตั้งกระบี่ที่แทงลึกอยู่ในอกของด้าเสินกวนออกช้าๆ เลือด
มากมายฉีดพุ่งออกมา ย่อมเสื่อคลุมเทพให้เปียกชุ่มทั้งยังกระเซ็นเลอะ
ชุดนักพรตบนตัวนางเป็นดอกดวง

ด้าเสินกวนหน่วยพิพากษาขมวดคิ้วขณะก้มหน้ามองแผลที่
หน้าอก รำพึงเสียงแผ่วเบา

"ไม่มีเหตุผล"

เยี่ยหงอวี่กล่าว

"ท่านพูดเอง นี่คือนกที่เข้าเทียบประทานให้แก่พวกเรา เช่นนั้น
ขอเพียงข้ามีความสามารถพอ ก็ฆ่าท่านได้โดยไม่มีความคิด"

โบหน้าของด้าเสินกวนหน่วยพิพากษาปรากฏแววเจ็บปวดและ
โกรธแค้น มันยกมือขึ้น แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไรก็สะท้านเฮือกขาดใจตาย
ไปเสียก่อน

เยี่ยหงอวี่กระซากร่างที่ชุ่มโชกไปด้วยโลหิตลงจากบัลลังก์ ก่อนขึ้นไป
นั่งแทน ตอนก้าวขึ้นบัลลังก์นางเหยียบย่ำลงบนศพของด้าเสินกวน
หน่วยพิพากษา ใช้ร่างที่เคยยิ่งใหญ่เกรียงไกรต่างบ้านใด

นับจากนี้ไป อาศรมเทพแห่งซีหลิงมีด้าเสินกวนหน่วยพิพากษา
คนใหม่แล้ว

บัลลังก์หยกดำบัดนี้ชุ่มโชกไปด้วยโลหิต หยดเลือดเล็กๆ บน
ชุดนักพรตของนางจึงไม่มีอันใดสะดุดตา แต่ก็กลับให้ความรู้สึกเย็นชา
อำมหิตอย่างถึงที่สุด

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)